

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1S/235/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1014201838
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Valašíková PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1014201838.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašíkovej PhD. a členiek senátu JUDr. Renáty Janákovovej a JUDr. Zuzany Mališovej, v právnej veci žalobcu: S. K. S., advokát, so sídlom C. XX, XXX XX R., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, kancelária Bratislava, Námestie slobody 12, 810 05 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 24.5.2013, sp. zn. 1278/2013, ev. č. 22338/2013, v spojení s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného zo dňa 20.3.2013, sp. zn. 1278/2013, ev. č. 11695/2013, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu zamietla.
Žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I.

Žalobca sa žalobou, doručenou tunajšiemu súdu faxovým podaním dňa 26.7.2013, písomne doplneným do spisu dňa 30.7.2013 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 24.5.2013, sp. zn. 1278/2013, ev. č. 22338/2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo dňa 20.3.2013, sp. zn. 1278/2013, ev. č. 11695/2013, ktorým bola žalobcovi priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, účastníka konania H. J., v právnej veci o zaplatenie zmluvnej pokuty s prísl., vo výške 351,54 eura, podľa ust. § 15 ods. 2 zák. č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zák. č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 327/2005 Z. z.) a podľa ustanovenia druhej časti tretej hlavy a tretej časti vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška alebo vyhláška č. 655/2004 Z. z.).

Mal za to, že rozhodnutia žalovaného vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, resp. postup správnych orgánov predstavuje inú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Žalobca v žalobe namietal nesprávnosť a neodôvodnenosť aplikácie právnej úpravy účinnej po 1.1.2010 na zastúpenie, do ktorého bol ustanovený dňa 3.9.2009, t. j. pred účinnosťou novelizácie zákonom č. 495/2009 Z. z.. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že v prípade absencie intertemporálnej úpravy je potrebné aplikovať procesnoprávnu normu platnú a účinnú v čase rozhodovania bez toho tak, aby sa správny orgán vysporiadal aj so základnou právnou zásadou, a to zákazom retroaktivity, resp. ich vzájomnej protichodnosti tak, že ich vzťah náležite posúdi. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na nález ústavného súdu (PL. ÚS 16/95), podľa ktorého „k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz

retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv občanov a právnej istoty.“

Žalobca považoval svoj nárok na zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby za nárok hmotnoprávny a nie procesný, tak ako to dôvodí vo svojom rozhodnutí žalovaný správny orgán, pričom vychádza z odlišnosti termínov „o náhrade trov právneho zastúpenia“ (§ 149 Občianskeho súdneho poriadku ďalej len O.s.p.) a „odmene advokáta“ (vyhl. č. 655/2004 Z. z.), keď odmenu advokáta považuje za zjavne hmotnoprávny nárok naproti zjavne procesnému nároku úspešného účastníka konania na náhradu trov konania, ktoré mu už vznikli. Za úplne absurdný považuje žalobca záver žalovaného správneho orgánu, podľa ktorého nárok advokáta nezakladá legitímnu nádej, že nadobudne nejaký majetok a v akej výške, pričom vychádzal z doterajšej rozhodovacej praxe o odmenách advokátov ustanovených súdom pred 1.1.2010, ako i zo všeobecného zákazu retroaktivity, a teda mohol očakávať, že odmena za zastupovanie sa bude odvíjať od hodnoty veci a počtu poskytnutých úkonov právnej služby, bez ohľadu na výsledok konania.

Ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný správny orgán sa vôbec nevysporiadal s ním predloženou judikatúrou, a to uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.2.2010, sp. zn. 3 M Cdo 22/2008, ako i jeho námietkami, že ust. 149 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 1 O.s.p. nemožno aplikovať na činnosť Centra právnej pomoci, ale iba na činnosť súdu. Ako i na charakter legislatívnych odkazov poznámok pod čiarou č. 18a), 5a) k § 15 ods. 2 zákona a odkazu 15) k § 149 ods. 2 O.s.p., ktoré, podľa jeho názoru, nemožno považovať za normatívnu súčasť právneho predpisu ani za záväzné pravidlo pre výklad právnej normy.

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 24.5.2013, sp. zn. 1278/2013, ev. č. 22338/2013, poprípade v zmysle ust. § 250j ods. 2 O.s.p. aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo dňa 20.3.2013, sp. zn. 1278/2013, ev. č. 11695/2013 zrušil a vec vrátil žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

II.

Žalovaný sa vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 20.8.2013 zamerl najmä na vyvrátenie žalobcovej argumentácie v žalobe, pričom konštatoval, že zákonodarca novelizáciou ust. § 149 ods. 2 O.s.p. v znení zák. č. 495/2009 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2010 v zásade vylúčil dvojkolajnosť v mechanizme odmeňovania advokátov z prostriedkov štátu, či už ustanovených súdom podľa ust. § 30 O.s.p., alebo určených centrom podľa zák. č. 327/2005 Z. z.. O odmene takýchto advokátov má v zásade rozhodovať centrum, a to postupom podľa ust. § 15 zák. č. 327/2005 Z. z. (s odkazom na ust. § 14a a nasl. vyhlášky) s podporným použitím zák. č. 71/1967 Zb. zákon o správnom konaní (ďalej len správny poriadok), pretože ide o samostatné správne konanie a nie o pokračovanie súdneho konania.

Zdôraznil, že s ohľadom na absenciu intertemporálnych ustanovení v procesnej právnej úprave upravujúcej postup pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia hrađených z prostriedkov štátu v znení účinnom od 1. januára 2010, ktoré by určovali režim odmeňovania súdom ustanovených advokátov pred 1.1.2010, je nutné vychádzať zo základných zásad procesného práva, a to, že sa aplikuje procesnoprávna norma platná a účinná v čase rozhodovania. Poukázal na znenie § 355 O.s.p. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého „ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon i pre konania začaté pred jeho účinnosťou.“ Procesné normy upravujúce postup centra pri rozhodovaní o nároku na odmenu advokáta odkazujú na tretiu hlavu druhej časti vyhlášky, teda na hmotnoprávne ustanovenia, podľa ktorých je centrum oprávnené a povinné rozhodovať o výške odmeny. Vo vzťahu k žalobcovej námietke ohľadne nemožnosti vychádzať z tejto zásady bez posúdenia zákazu retroaktivity, uviedol, že sa v tomto prípade nejedná o retroaktivitu.

Na podporu svojho názoru poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 98/2010 zo dňa 29.6.2010, v zmysle ktorého vychádzal pri formulovaní svojho záveru a z ktorého je zrejmé, „že za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti.“

Konštatoval že, zákon č. 495/2009 Z. z. novelizáciou ust. § 149 ods. 2 O.s.p. neneguje účinky ustanovenia advokátov rozhodnutím súdu podľa ust. § 30 O.s.p. v znení účinnom pred 1.1.2010, tento vzťah trvá i naďalej, avšak už sa postupuje podľa nového mechanizmu, ktorý zavádza nový režim priznávania a vyplácania odmien do budúca.

Žalovaný správny orgán nesúhlasil s tým, že sa nevysporiadal s námietkami, ktoré žalobca uvádzal v podaniach a toto tvrdenie považoval za účelové.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby súd žalobu zamietol.

III.

Krajský súd, ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246 ods. 1, § 246a ods. 1 O.s.p.), preskúmal na nariadenom pojednávaní napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 247 ods. 1 a nasl. O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie aj postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p., rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia, alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 247 ods. 2 O.s.p., pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Úlohou súdu v danej veci bolo posúdenie zákonnosti a správnosti prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia žalovaného, ako i posúdenie zákonnosti postupu, ktorý predchádzal vydaniu jeho rozhodnutí v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca písomným podaním adresovaným žalovanému dňa 23.1.2013 požiadal o rozhodnutie o nároku na náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s ust. § 24e zákona č. 327/2005 Z. z., podľa priloženého vyúčtovania trov právneho zastúpenia v celkovej výške 11.845,06 eura. Na zastupovanie oprávnenej osoby v občianskom súdnom konaní bol ustanovený uznesením Okresného súdu Nitra, č. k. 18C/130/2008-47 zo dňa 3.9.2009. Z uznesenia Okresného súdu Nitra, č. k. 18C/130/2008-92 zo dňa 5.8.2010 vyplynulo, že konanie bolo skončené schválením zmieri a o náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 146 ods. 1 písm. b) O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 20.3.2013, sp. zn. 1278/2013, ev. č. 11695/2013, priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 351,54 eura postupom podľa ust. § 15 a nasl. zák. č. 327/2005 Z. z. v spojení s ust. §§ 14a ods. 2 písm. a), 16 ods. 3 a 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004

Z. z.. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca včas odvolanie v ktorom namietal nesprávnosť postupu súdu a žalovaného stotožniac sa s východiskami a závermi kolegov S.. N. J., N.. a S.. F. I., N., LL.M. tak, ako boli formulované v Bulletin Slovenskej advokácie BSA č. 3/2012, pričom zdôraznil, že novelou ust. § 149 ods. 2 O.s.p., ktorá neobsahovala žiadne osobitné prechodné ustanovenia bolo toto zmenené a na rozhodovanie bol kompetentný iba orgán podľa osobitného predpisu a to Centrum právnej pomoci. Na základe toho prestali súdy po 31.12.2009 rozhodovať o priznaní odmeny a náhrad advokátom ustanovených podľa ust. § 30 O.s.p. ešte pred 1.1.2010. Namietal, že z ustanovenia § 15 ods. 2 zákona, ktorým centrum odôvodňuje svoj postup a aplikáciu ust. § 14 a nasl. vyhlášky nesporne vyplýva, že sa vzťahuje na odmenu advokáta oprávnenej osoby, t. j. fyzickej osobe, ktorej bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci právoplatným rozhodnutím Centra právnej pomoci (§ 4 ods. 1 zákona). Preto nie je podľa jeho názoru daný základ pre reštriktívnu aplikáciu ust. § 15 ods. 2 zákona. Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.2.2010 sp. zn. 3M Cdo 22/2008. Právo advokáta na zaplatenie odmeny je podľa jeho názoru nesporne hmotnoprávnej povahy. Rozhodovanie centra vyvoláva, podľa jeho názoru, potrebu skúmať jeho ústavnú súladnosť so základným právom advokáta vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR, resp. Dodatkového protokolu, pretože advokát ustanovený súdom pred 1.1.2010 mohol v čase ustanovenia a poskytnutia právnych služieb legitímne očakávať, že jeho odmena bude zodpovedať základným princípom vtedy platnej právnej úpravy.

Druhostupňový správny orgán preskúmal žalobcom podané odvolanie a rozhodnutím zo dňa 24.5.2013, sp. zn. 1278/2013, ev. č. 22338/2013, toto zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Námietkami, ktoré boli obsiahnuté v podanom odvolaní sa žalovaný vysporiadal vo svojom druhostupňovom rozhodnutí v zmysle dôvodov uvedených vo vyjadrení k žalobe, ktoré je popísané vyššie a okrem toho uviedol, že novelizáciou ust. § 149 ods. 2 O.s.p. nedošlo len k zmene orgánu, ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o uplatnených nárokoch na náhradu trov právneho zastúpenia ustanovených alebo určených advokátov, ale aj mechanizmu rozhodovania o uplatnených nárokoch (určovanie výšky odmeny podľa ust. § 14a a nasl. vyhlášky) a vyplácania priznaných trov právneho zastúpenia. Toto ustanovenie neupravuje postup centra (s ohľadom na ust. § 1 O.s.p.), ale o ustanovenie, ktoré centru dáva, resp. súdu odoberá právomoc rozhodovať o trovách právneho zastúpenia ustanovených a určených advokátov hradených štátom. Aj zmenou definície „oprávnenej osoby“ ako fyzickej osoby..., ktorej súd ustanovil bezplatného právneho zástupcu,1e)...., zákonom č. 495/2009 Z. z. vyjadril zákonodarca vôľu zjednotiť dualistický režim priznávania náhrady trov právneho zastúpenia. Ďalej žalovaný správny orgán v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že advokát si svojim podaním neuplatňuje nárok na náhradu trov konania, ale nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, o ktorom sa rozhoduje v samostatnom správnom konaní. Nárok na náhradu trov konania považuje za procesný nárok, a nie hmotnoprávny, ako uvádza žalobca, pretože vyplýva z noriem procesného práva (poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. MCdo 86/2002). Hmotnoprávnym základom nároku na náhradu trov konania v časti trov právneho zastúpenia je predmet súdneho konania, od ktorého sa potom odvíja výška trov právneho zastúpenia postupom podľa ust. § 9 a nasl. vyhlášky 655/2004 Z. z., podľa ktorej je v zásade oprávnený rozhodovať súd. Žalovaný v konaní postupoval podľa ustanovení platných a účinných v čase rozhodovania, teda podľa ustanovení zákona č. 327/2005 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2012 (v súlade s prechodnými ustanoveniami k úprave účinnj od 1.1.2012).

Vo vzťahu k žalobcovej odvolacej námietke ohľadne zásahu do jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv, žalovaný správny orgán v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Šafárik v Slovensko (sťažnosť č. 380/08, rozhodnutie z 18.10.2011), v ktorom súd sťažovateľovi pripomenul, že sťažovateľ môže namietat porušenie článku 1 Protokolu č. 1, iba ak sa napadnuté rozhodnutia týkajú jeho majetku v zmysle tohto ustanovenia. Majetkom môžu byť majetky existujúce alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň legitímnu nádej na ich zhmotnenie. V tejto súvislosti žalovaný skonštatoval, že je potrebné rozlišovať nárok advokáta na odmenu v zmysle procesnoprávných noriem a právo na odmenu podľa hmotnoprávných noriem, pričom nárok advokáta na náhradu trov právneho zastúpenia nemá hmotnoprávnu povahu, a preto po skončení konania pred súdom a v prípade, že zastupovanému účastníkovi súd nepriznal právo na náhradu trov konania, vzniká mu toto právo od štátu a až konštitutívnym rozhodnutím tohto orgánu vzniká advokátovi právo, ktoré má hmotnoprávny základ a stáva sa vymožitelným. Samotný nárok advokáta nezakladá podľa žalovaného ani legitímnu nádej, že

nadobudne nejaký majetok a už vôbec nie v akej výške, keďže konanie pred súdom sa môže skončiť aj tak, že súd rozhodne o náhrade trov konania podľa úspechu a v takom prípade by nehradil trovy štát, ale neúspešný účastník konania a až nepriznaním náhrady trov konania súdom nasleduje postup podľa § 15 ods. 2 zák. č. 327/2005 Z. z..

IV.

Podľa ust. § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/20160101>>, tretej a štvrtej časti tohto zákona <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1963/99/20160101>>.

Podľa ust. § 137 O.s.p., trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 149 ods. 2 v znení zák. č. 495/2009 Z. z., ak bol účastníkovi súdom ustanovený zástupca alebo ak ide o zastupovanie na základe rozhodnutia Centra právnej pomoci, pri náhrade trov konania sa postupuje podľa osobitného predpisu¹⁵⁾ (§ 15 zákona č. 327/2005 Z. z., § 14a až 14e vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

Podľa § 15 ods. 2 zák. č. 327/2005 Z. z. platného a účinného v čase vydania rozhodnutia, ak oprávnenej osobe nebola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, advokátovi prizná centrum odmenu za právne zastupovanie^{5a)} <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/327/20150720?ucinnost=24.5.2013>> (ust. § 14a a 14b vyhlášky 655/2004 Z. z.) podľa ustanovení osobitného predpisu¹⁶⁾ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/327/20150720?ucinnost=24.5.2013>> (zák. č. 71/1967 Zb. správny poriadok). To neplatí, ak advokát právo na náhradu trov konania neuplatnil riadne a včas v konaní pred súdom; v takom prípade advokátovi právo na priznanie odmeny centrom nevznikne.

Podľa § 25a zák. č. 327/2005 Z. z. na konania o nároku na poskytnutie právnej pomoci začaté pred 1. januárom 2010 a právoplatne neukončené do 31. decembra 2009 sa použijú ustanovenia účinné od 1. januára 2010.

Podľa § 14a ods. 2 písm. a) vyhlášky 655/2004 Z. z. odmena je vo veciach upravených Občianskym zákonníkom <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> 200,- eur.

Krajský súd sa v intenciách žaloby zaoberal žalobcom vznesenými námietkami a tieto vyhodnotil ako nedôvodné. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie, pretože nesúhlasil s aplikáciou právnej úpravy účinnej po 1.1.2010 na zastupovanie, do ktorého bol ustanovený na základe rozhodnutia súdu, pred účinnosťou novelizácie zákonom č. 495/2009 Z. z. S uvedeným sa krajský súd nestotožnil a má za to, že správny orgán postupoval správne, keď aplikoval ust. § 15 zák. č. 327/2005 Z. z. a ust. § 14a a nasl. vyhlášky 655/2004 Z. z., čo aj v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite zdôvodnil. Čo sa týka žalobcovej námietky ohľadne toho, že správny orgán použil procesnoprávnu normu platnú a účinnú v čase rozhodovania bez toho, aby sa vysporiadal aj so základnou právnou zásadou, a to zákazom retroaktivity, krajský súd poukazuje na znenie intertemporálneho ustanovenia § 25a zákona č. 327/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktoré rieši vzťah medzi novou právnou úpravou a právnou úpravou, ktorá sa vzťahuje na právne vzťahy vzniknuté do 31. decembra 2009.

Cieľom tohto ustanovenia bolo ponechať pôsobnosť pôvodnej úpravy (rozumej právnu úpravu účinnú pred novelou vykonanou zákonom č. 495/2009 Z. z.) na právne vzťahy, ktoré vznikli do účinnosti novely č. 495/2009 Z. z., ale len pokiaľ ide o otázku splnenia "nároku na poskytnutie právnej pomoci". Iné otázky prechodné ustanovenie neupravuje, a preto vo vzťahu k iným otázkam je potrebné vychádzať z princípov procesného práva t. j., že sa aplikujú procesné predpisy účinné v čase postupu správneho orgánu, pokiaľ prechodné ustanovenie nerieši iný postup. Rozhodovanie o trovách konania patrí medzi

procesnú činnosť súdu a vzhľadom na absenciu regulácie v rámci intertemporálnych ustanovení je potrebné aplikovať procesné právo účinné v čase rozhodovania o trovách konaniach.

Vo všeobecnosti môže správny orgán konať iba na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) a pokiaľ sa teda mal správny orgán, podľa názoru žalobcu, vysporiadať v súvislosti s vyššie uvedeným aj so zásadou zákazu retroaktivity tým, že to v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol neznamená to v konečnom dôsledku, že vec nesprávne právne posúdil. V rámci právneho posudzovania v zmysle vyššie citovaného článku 2 ods. 2 ústavy, pokiaľ dospel správny orgán k záveru o potrebe aplikácie procesnoprávných predpisov platných a účinných v čase rozhodovania v zásade vyhodnotil, že k porušeniu uvedenej právnej zásady nedochádza. Je nutné rozlišovať, či došlo k zmene pravidiel, ktoré pochádzajú z minulosti do budúcnosti alebo či došlo k zmene pravidiel do minulosti. Žalovaný správny orgán je viazaný zákonom a rozhodovanie o trovách právneho zastúpenia podľa druhej hlavy druhej časti vyhlášky by bolo nad rámec centru zverených právomoci, okrem prípadov uvedených v § 24e zák. č. 327/2009 Z. z., a teda by bolo nesprávne a nezákonné.

Žalobca i napriek jasnej argumentácii žalovaného v odôvodnení rozhodnutia považoval svoj nárok na zaplatenie odmeny za nárok hmotnoprávny, pričom vychádzal z odlišnosti termínov „o náhrade trov právneho zastúpenia“ podľa O.s.p. a „o odmene advokáta“ podľa vyhlášky. Krajský súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného v odôvodnení, ktorú považuje za správnu. Ustanovenie § 137 O.s.p. demonštratívny spôsobom vymenúva, čo možno považovať za trovy konania, o. i. je to aj odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, rovnako ako nárok na náhradu trov konania v konaní pred súdom je nárokom procesným, pretože vyplýva z procesných noriem a je nutné si ho vyčíslieť a uplatniť na orgáne, ktorý je oprávnený o tomto nároku rozhodovať. Z rozhodnutia NS SR sp. zn. MCdo 86/2002 vyplýva, že nárok na náhradu trov konania je nárokom procesným, hoci hmotnoprávnej povahy. Hmotnoprávna povaha nároku potom spočíva v ustanoveniach vyhlášky, podľa ktorých je oprávnený orgán povinný rozhodovať o výške odmeny a náhrad. To však nemení nič na tom, že tento nárok nie je nárokom hmotnoprávnym a nevyplýva z hmotnoprávných noriem, ale aby tento nárok vznikol je potrebné ho uplatniť a oprávnený orgán musí o nároku rozhodnúť.

Taktiež právny záver žalovaného správneho orgánu súvisiaci s namietnutým porušením čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, podľa ktorého nárok advokáta nezakladá legitímnu nádej, že nadobudne nejaký majetok je v súlade s rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej majetkom môže byť, resp. vlastníctvom, existujúci majetok (rozsudok Van der Musselle v. Belgicko z 23. novembra 1983, Séria A, č. 70, str. 23, ods. 48) alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, o ktorých sťažovateľ môže tvrdiť, že má aspoň legitímnu nádej, že budú zhmotnené, resp. konkretizované (rozsudok Pine Valley Developments Ltd. a iní v. Írsko z 29. novembra 1991, Séria A, č. 222, str. 23, ods. 51 a rozsudok Pressos Compania Naviera S. A. a iní v. Belgicko z 20. novembra 1995, Séria A, č. 332, ods. 31). Európsky súd pre ľudské práva zastáva stanovisko, že majetok existuje len od chvíle, keď naň vlastník môže uplatniť nesporný nárok, pričom vlastnícke právo nezahŕňa právo na nadobudnutie majetku.

Krajský súd nesúhlasil ani s námietkou žalobcu ohľadne nevysporiadania sa s jeho vznesenými námietkami v podaniach žalovaným správnym orgánom, pretože z prvostupňového rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplýva, že tento sa riadne vysporiadal s aplikáciou ust. § 15 zák. č. 327/2005 Z. z., ako aj použitím ust. § 14a vyhlášky 655/2004 Z. z., ako i z druhostupňového rozhodnutia je zrejmé, že tento sa zaoberal aj s rozhodnutím NS SR sp. zn. 3MCdo/22/2008, ako i ďalšími žalobcom tvrdenými námietkami.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

Z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1;

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci;

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností;

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a);

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.